

dan de zee, wat je voor je hebt!" sprak de dokter en Frank zette zich peinzend neer op den kantoorstoel van zijn oom, die zich juist op de plek bevond.

"Ja, 't is mooi, knap!" verzekerde de artist; „toch prefereer ik een andere stemming dan die van het oogenblik. Grijszolen, zware luchten! Woeste jacht! Niet zoo sufferig, niet zoo net!"

"Kan je ook krijgen, als je maar geduld hebt. Zie je, dan doen wij zóó!"

En met zijn krachtige handen schoof de dokter een groote glasruit van terzijde voor het raam.

"Zoo nu is er een glas voor het schilderij, en dan hindert het niet, of het winter of zomer, nacht of morgen is!"

"Oom!" riep Frank na een oogenblik zwijgens, „mag ik haar eens hier brengen?"

"Wie?"

"Dat meisje waarmede ik getramd heb!"

"Waarom niet? 't Is waar, ik ben een oudvrijer en jij een jong mensch, maar mijn juffrouw is respectabel genoeg om als chaperon gastvrouw te spelen."

Op het oogenblik kwam de huishoudster van den dokter binnen, een vrouw tusschen de vijftig en zestig jaar, met een klein gerimpeld gezichtje, dat door een zwarte muts omlijst werd, en een hoofd veel te klein voor haar lange, hoekige gestalte.

"Juffrouw Bol, dat is mijn neef Frank van Haeren! Gaan we spoedig eten?"

"Als het tijd is, dokter! Mijnheer van Haeren wil u je eens wat opknappen? De kamer is klaar, dan zal ik ze u wijzen."

Dit is mijn poëzie, mijn kunst, enz.